

De legende van dominee Hubert Binghamton

Ik klopte op zijn deur.

“Binnen!”

Ik opende de deur en richtte me toen, vanuit de anonimiteit van de deuropening, tot de man aan het grote bureau.

“Neem me niet kwalijk, eh, dominee Binghamton?”

“*Hubert* Binghamton. Wat kan ik voor je doen? Waarom sta je daar in de deuropening? Kom binnen, kerel!”

“Dank u, dominee Binghamton, eh, dominee *Hubert* Binghamton. Ik, ik...”

“Rustig maar, mijn zoon. Pak maar een stoel. Hoe zei je ook alweer dat je naam was?”

“Had nog niks gezegd, meneer. Maar het is Zender. Martin Zender.”

“Prachtig. Eerlijk gezegd, ik heb het nogal druk. En jij hebt iets op je ziel. Ik zou zeggen: laten we het moment goed benutten; *carpe diem* en dat soort dingen.”

“Ik interview dominees over het onderwerp van redding, dominee Binghamton, en ik...”

“Een *geweldig* thema! Redding! Ik kan me mijn studies aan de universiteit nog zo goed herinneren. Professor Filbert Dansworth, dat was nog eens een man Gods! Verdronken terwijl hij een vismaatje probeerde te bekeren. Zo spijtig.”

“Een vismaatje, meneer?”

“Ik heb hem er uiteindelijk alleen uitgehaald, een kwart kilometer uit de kust. Hij kon niet weggkomen, wat natuurlijk ook het plan was. Professor Dansworth confronteerde hem met het evangelie en een grote roeispaan. Ik wou dat ik erbij was geweest. Wat een prediker! Men zegt dat zes mensen op de Ludington pier werden gered, een kilometer verderop. Maar dat vervloekte vismaatje... Ik hoop voor hem dat er baarzen in de hel zijn.”

“Sorry, dominee Binghamton, maar zei u nou iets over het evangelie... en een *roeispaan*?”

“Beste meneer Zender. Als er zielen op het spel staan dan is er geen overtuigingskracht die te ver gaat. Alles is geoorloofd in liefde, oorlog en evangelisatie, zoals men zegt. Niet dat *jij* dat zou kunnen weten.”

“Het spijt me van professor Dansworth.”

“Zijn opvolger heeft hem niet kunnen evenaren, ben ik bang. Er wacht hem een beloning.”

“Mijn vraag, dominee Binghamton?”

“Ik wou dat je opschoot. Ik ben een druk bezet mens.”

“Mijn vraag is: bent u van mening dat redding gratis is, of niet?”

“Wonderbare genade! Je hebt mijn sterkste punt aangeboord! Gezegende vent. Je allereerste expeditie in de mijn heeft je de hoofdader opgeleverd.”

“Zeker mijn geluksdag.”

“De universiteit waar ik eerder naar verwees was de Genade Hogeschool. Daar heb je vast wel van gehoord. Ik ben daar *magna cum laude* afgestudeerd, klas van '55. Wanneer ben jij geboren, als ik vragen mag?”

“1959, meneer.”

“Dacht ik al. Ik ben al meer vergeten over genade dan jij ooit te weten zult komen. Je bent aan het juiste adres.”

“Redding, dominee Binghamton. Is het gratis of niet?”

“Wel alle donders van de Sinaï, kerel, *natuurlijk* is het gratis! We zijn gered door genade!”

“Ja meneer, Efeziërs 2:8.”

“Dat vers ken ik heel goed, jongen. Genade was mijn hoofdvak lang voordat jij een twinkeling was in het oog van Beëlzebub. Prachtig spul, genade. Ik verkondig hier feitelijk niets anders dan dat. *Genade*, jongen! Zoals in ‘geen addertjes onder het gras.’ Snap je dit eigenlijk wel? Jemig, kijk je altijd zo stuurs?”

“Ik *denk* dat ik het wel snap, dominee Binghamton. Mag ik u dan nog een andere vraag stellen?”

“Als het moet.”

“Ik zal proberen het kort te houden. Mijn volgende vraag is: hoe word ik gered?”
“Dat vraag je zeker voor een vriend, hè?”
“Ja.”
“Het zou me niet verbazen als *jijzelf* de Filistijn in kwestie was, maar daar zullen we het nu maar niet over hebben. Het antwoord op jouw vraag is de eenvoud zelve. Om te beginnen moet jouw, ahum, *vriend* erkennen dat hij een zondaar is.”
“Is het goed als ik dit opschrijf terwijl u praat?”
“Je zou wel gek zijn als je dat niet deed. Heb je een pen?”
“Die heb ik, dank u. Goed, dus hij moet eerst erkennen dat hij een zondaar is. Dat heb ik. En dan?”
“Hij moet Zijn naam aanroepen, natuurlijk.”
“Zijn naam aanroepen. Heb ik. En *daarna*?”
“Moet hij geloven dat Jezus stierf voor zijn zonden.”
“Heb ik ook. En *dan*?”
“Moet hij geloof hebben, zoveel als hij kan.”
“Oké. Wat nu?”
“Nou, berouw natuurlijk. Wat ben jij traag zeg!”
“En wat *daarna* dan weer?”
“Hij moet woensdagavond hier komen in de juiste gemoedstoestand en dan zullen we hem dopen.”
“Hij volleybalt ’s woensdags.”
“Natuurlijk, had ik kunnen weten. Kan hij op zondagmorgen, of is hij dan te moe?”
“Zondagmorgen zou wel kunnen.”
“Pak van m’n hart.”
“En *dan* is hij gered?”
“Waarschijnlijk niet, als ik dit allemaal hoor. Hij moet trouw zijn aan God.”
“In welk opzicht dan?”
“Ik ga er maar vanuit dat hij de onvergeeflijke zonde vermijdt.”
“Dat zou hij doen. Zal hij *dan* gered zijn?”
“Is hij net zo oud als jij?”
“Ongeveer.”
“Een knul nog! Hij dient zich pijn nog moeite te sparen in het heiligen van de Sabbat.”
“Is dat alles?”
“Voor het merendeel.”
“Goed. Ik denk dat ik het heb. Als hij erkent dat hij een zondaar is, Jezus’ naam aanroept, gelooft dat Hij stierf voor zijn zonden, berouw toont, geloof heeft zoveel hij maar kan, zondagmorgen hier komt in de juiste gemoedstoestand, gedoopt wordt, trouw blijft aan God, de onvergeeflijke zonde vermijdt en de Sabbat heiligt, *dan* zal hij gered zijn.”
“Zonder twijfel. Ik ben er zeker van dat hij, als hij dat allemaal doet, gered zal zijn.”
“Door genade?”
“Ja, natuurlijk, sukkel! Ik verkondig niets anders dan dat!”

Martin